

Ogorek spomina

Vrgel sem v reko
tleči ogorek spomina
in odšel na pomol tišine. —

Prišla sta
dva vesela metulja,
plesala sta in pela.

Rekel sem jima:
Veselita se in pojta,
dobra metulja!
Rad vaju gledam
in rad bi bil z vama
v pesmi in plesu.

Dolgo že niso
moje oči videle nedolžnosti,
malo veselja in sreče srce doživelo.
Preplešite mi oči in dušo,
pustita mi prah nedolžnosti
vajinih krilc!

Iz prahu bo pognalo drevo pozabe
skozi moje telo — in srečen bom,
v življenju in umiranju. —

Metulja sta plesaje odhajala
za tokom reke, ki je odnašala
ogorek spomina.

Vojak

S prestreljeno desnico
in zlomljeno puško
prihaja iz boja vojak.

Tisoč strupenih pogledov
upira se vanj;
tisoč hrupnih glasov
mu pljuska na uho.